

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 1119/23
17.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Ивана Илића и Александре Лековић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милорад Ж. Ђукић, адвокат из Београда, Панчићева 2, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Дарко Ћосовић, адвокат из Београда, Милутина Миланковића 130/45, ради опозива уговора о поклону, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 1670/20 од 21.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 1670/20 од 21.10.2022. године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се опозове уговор о поклону оверен код јавног бележника ... дана 01.04.2016. године под ОПУ: 572-2016, који уговор је тужилац АА, као поклонодавац, закључио са туженом ББ, као поклонопримцем и који за предмет има поклон 1/2 идеалног дела породичне стамбене зграде бр. ..., површине 56 м², спратност Пр+Пк1, који се налази у ..., бр. ..., на кат.парц. ...КО ... и кат.парц. ... КО ..., површине 5,93 ари, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере, којом би се туженој забранило да до правноснажног окончања овог спора отуђи, опретерети и располаже 1/2 идеалног дела породичне стамбене зграде бр..., површине 56 м², спратности Пр+Пк1, која се налази у ..., бр..., на кат.парц. ... КО ...и кат.парц.... КО ..., површине 5,93 ари, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 61.500,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, из свих разлога предвиђених одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног

поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Првостепена пресуда садржи јасне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, а изрека пресуде је јасна и не противречи разлозима датим у образложењу, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати. Стога се жалбом тужиоца неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА као поклонодавац и тужена ББ као поклонопримац, 01.04.2016. године закључили су Уговор о поклону оверен код јавног бележника ... ОПУ 572-2016, чији је предмет 1/2 идеалног дела породичне стамбене зграде бр..., површине 56 м², спратност Пр+Пк1, у ..., ... бр. ..., на кат.парц. ... КО ... и кат.парц. ...КО ..., површине 5,93 ари. Парничне странке су рођени брат и сестра, а предметну стамбену зграду у ... наследили су са по 1/2 идеалних делова иза покојног оца чија је жеља била да предметна непокретност остане у породици, па су парничне странке уговориле да тужилац на тужену пренесе своју половину непокретности, а тужена му је за то исплатила износ од 6.000 евра. Тужилац никада није остваривао значајније приходе од свог рада, већ је путем наслеђа стицао имовину коју је касније продавао и новчана средства трошио, а новац су му за живота давали и родитељи, а сада га издржава супруга. Између парничних странака дошло је до вербалног сукоба када је тужилац са супругом дошао по своје ствари које су се налазиле у кући у ..., којом приликом су међусобно разменили увреде, јер је тужилац након што је потрошио 6.000 евра, од тужене тражио да му да још новца, што је она одбила. Тужилац поседује одела за сценски наступ (као двојник ...) и гитару, али наведене ствари се нису налазиле у кући у ..., већ неке старе ствари, дечије играчке и др.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев неоснован, будући да је из исказа тужене и сведока ВВ и ГГ утврдио да се тужиочеве имовинске прилике пре и после закључења уговора о поклону (01.04.2016. године) нису промениле, с обзиром на то да тужилац никада није остваривао значајније приходе од свог рада, већ је путем наслеђа стицао имовину коју је касније продавао, те да на страни тужиоца није дошло до осиромашења које би угрозило његову егзистенцију и оправдало опозив уговора о поклону. Тужилац није остао без средстава за живот, јер и даље живи са супругом која је запослена, није стамбено угрожен с обзиром на то да поклоњену непокретност није користио за становање, а опрема, инструменти са појачалом и сценска одела тужиоца се нису ни налазили у предметној непокретности, па их тужена није могла отуђити или уништити. У конкретном случају, по налажењу суда, нема ни грубе неблагодарности, за коју је неопходно да буде такве природе да се по општеприхваћеним стандардима средине у којој поклонодавац и поклонопримац живе ради о неморалним поступцима, односно таквим поступцима који угрожавају телесни и психички интегритет поклонодавца, а ниједан од изведених доказа не упућује на закључак да је тужена својим поступцима нанела тежу повреду тужиочевој личности и имовини, већ је између парничних странака дошло до вербалног сукоба и размењивања увреда и тешких речи, јер је тужилац довео потенцијалне купце да погледају предметну кућу, иако је своју половину предметне непокретности већ поклонио туженој тражећи јој још новца за учињени поклон, из којих разлога је првостепени суд оценио да нису испуњени законом прописани услови за опозив уговора о поклону прописани правним правилима садржаним у параграфу 567. Српског грађанског законика Краљевине Србије, који се примењује на основу члана 4. Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.04.1941. године и у току непријатељске окупације ("Службени лист ФНРЈ" бр.86/46, 105/46 и 96/47). Тужилац није учинио вероватним своје потраживање, па је суд нашао

да нису испуњени услови за одређивање привремене мере предвиђени одредбом члана 449. Закона о извршењу и обезбеђењу – ЗИО, из којих разлога је одбио тужиоцем предлог за одређивање привремене мере да се туженој забрани да до правноснажног окончања овог спора отуђи, оптерети и располаже 1/2 идеалног дела породичне стамбене зграда, која је предмет уговора о поклону.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио доказима које је правилно ценио у смислу одредбе члана 8. ЗПП. У образложењу своје одлуке суд је веродостојно интерпретирао садржину изведених доказа и на јасан и логичан начин изнео њихову оцену и навео разлоге за прихватање, односно неприхватање појединих доказа.

Неосновано се жалбом тужиоца указује на непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, наводима да је првостепени суд поклатио веру исказу тужене и саслушаним сведоцима предложеним од стране тужене, док се тужилачка страна уопште није изјаснила у погледу изнетих чињеница. Првостепени суд је у складу са овлашћењем из члана 229. став 2 ЗПП, одлучио које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница и на основу спроведеног доказног поступка и правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања донео побијану одлуку, док је у складу са овлашћењима из члана 8. ЗПП, поступајући у складу са начелом слободне оцене доказа и ценећи исказ тужене и саслушаних сведока имао непосредна сазнања о начину давања исказа, те је своје уверење о истинитости изложених навода исказао кроз оцену доказа у побијаној пресуди и дао јасне и убедљиве разлоге због којих је прихватио исказ тужене и сведока и правилно закључио о постојању правно-релевантних чињеница. Ово посебно када се има у виду да тужилац није узео активно учешће у поступку, с обзиром на то да се није одазвао позивима за саслушање странака, а доказни предлог за саслушање сведока ДД, супруге тужиоца, првостепени суд је правилно отклонио, с обзиром на то да се уредно позвани сведок није појавила на рочишту ради саслушања. Тужилац је предложио и саслушање сведока ЂЂ на припремном рочишту, уз навођење да ће накнадно доставити ближу адресу за наведеног сведока, што у каснијем току поступка није учинио ни након писаног налога суда од 10.06.2022. године да то учини, што је био дужан сагласно одредби члана 252. ЗПП, па ове наводе не може са успехом истицати у жалби. Према одредби члана 7. став 1, члана 228. и 231. ЗПП, свака странка је дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев или којим оспорава наводе и доказе противника. Стога је правилно првостепени суд утврдио чињенично стање на основу писаних доказа и исказа тужене саслушане у својству парничне странке и саслушаних сведока, сходно одредби члана 228. ЗПП.

Полазећи од правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно одлучио када је оценио да је неоснован захтев за опозив уговора о поклону (због неблагодарности тужене и тужиоцевог осиромашења), а одлука првостепеног суда се наводима у жалби тужиоца не доводи у сумњу.

У погледу примене материјалног права првостепени суд је применио правна правила која се односе на опозив поклона због велике неблагодарности поклонопримаца, односно осиромашења дародавца, из параграфа 567. Српског грађанског законика-СГЗ, будући да уговор о поклону није уређен одредбама Закона о облигационим односима, смарајући да су странке закључиле уговор о поклону, али то није утицало на правилност побијане одлуке којом је одбијен постављени тужбени захтев.

Овај суд је ценио жалбене наводе тужиоца да је првостепени суд поверовао исказу тужене која је навела да је за предметну непокретност тужиоцу исплатила износ

од 6.000 евра, те да се у конкретном случају ради о ништавом правном послу, односно о привидном уговору сходно одредби члана 66. ЗОО, због чега је првостепени суд био дужан да поништи предметни уговор, међутим, такви наводи нису од значаја за правилност одлуке првостепеног суда. Ово стога што у конкретном случају није постављен захтев за утврђење ништавости уговора, већ за опозив уговора о поклону и то због грубе неблагодарности тужене и осиромашења тужиоца, за шта је првостепени суд утврдио да нису испуњени законом прописани услови за опозив уговора. Стим у вези, првостепени суд је непуноважност уговора о поклону (да је уговор о поклону симулован и да прикрива уговор о купопродаји као дисимулован правни посао на шта жалба указује) могао разматрати само као претходно питање, међутим, и у ситуацији када је уговор о поклону ништав правни посао, непуноважан уговор који не производи правно дејство се не може раскидати (опозвати), што је тужилац тражио тужбеним захтевом којим је првостепени суд везан сагласно одредби члана 3. став 1. ЗПП. Стога, како је по ставу другостепеног суда уговор који су парничне странке закључиле – уговор о поклону привидан уговор који нема дејство међу уговорним странама сагласно члану 66. ЗОО, односно ништав правни посао који се не може раскинути, односно опозвати, то разлози првостепеног суда који се односе на опозив уговора о поклону због неблагодарности поклонопримца и осиромашења поклонодавца (иначе правилни да је у питању уговор о поклону, а није), нису утицале на правилност првостепене пресуде којом је одбијен тужбени захтев.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужилац истицао, али их није посебно образлагао, применом члана 396. став 1. ЗПП, пошто не могу довести до другачије, за тужиоца повољније одлуке у овој правној ствари.

Правилно је првостепени суд одбио захтев за одређивање привремене мере, будући да тужилац није учинио вероватним своје потраживање и да је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован, па у конкретном случају нису били испуњени услови за одређивање привремене мере предвиђени одредбом члана 449. ЗИО.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену применом члана 390. ЗПП, као и одлуку о трошковима поступка на основу члана 401. тачка 2 ЗПП, пошто је донета правилном применом одредби чл. 150. и 153. ЗПП, а њихова висина правилно обрачуната на основу Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

**Председник већа-судија
Снежана Живковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић